

Uram!
Én nem hittem, hogy az enyém is vagy,
és hogy kaputlanok a mennyek.
És sosem vártam tőled el,
hogy ügyeimben izzadj.

Pedig nem tudtam,
hogy ilyen vézna és halványerű a karod,
de küldök tejfölt és tojást,
Uram, ha Te is akarod.

S ha magány dörömböl dideregve
koponyád lágyrajzú falán,
mért szólítasz engem minden este?
Valamit segíthetek talán?

Uram!
Lassan elhiszem,
hogy mi mind ott történünk benned,
s hogy épp sok igazságunk
belőled kiválnunk enged.

Lassan elhiszem, Uram,
hogy tükre vagyunk végtelen-magadnak:
nagy pengéden a sejtjeink
úgy sokasodnak, hogy szakadnak.

Lassan elhiszem, Uram,
hogy az ember feléd is vagdal,
de fegyvert Te adtál neki,
hát hagyj, és törődj többet magaddal.

Uram!

Ha engem egyszer felvetne a tűz!
a hajamba nyalintna,
és megolvadna a szám,
és lecsorogna bőrömön a fénye,
és sercegve cikázna húsomon a vérem,
és akkor fancsikákra törne az ég jege,
mint szétkergetett macskák éjjele,
és meglátnám az arcom is,
talán.

Uram!
Minden este harisnyamosás,
túl gyorsan nyársal föl a reggel,
és nem is lázasak a napok,
de Uram, ezt a csöpp ritmust ne vedd el!

Csak a hegedű mer hozzám bújni,
ha utánam oson a tegnapom.
Van nekem büszkeségem is,
hogy örüljek, ha lerakhatom.

És bennem pezsgő kertek nőnek,
és virágzik sok lenge állat,
és csengenek a fogaim. Hát
ne hagyj megnyugodnom Nálad.

Uram!

Éjjel, mikor csak egy-egy autó vicsorog,
de egyébként süket lesz a csend,
számolgom a bűneim,
és őket kívánom Neked.

Szidlak is, mint sós levest szokás,
s koccanásain e renyhe ősznek
oly érzéssel megyek feléd,
mint akit saját összerongyolt
csillagaiba kötöznek.

Most fáj, ami megtörtént, Uram!
Bármit megtehetsz énvelem:
aszalj meg, s juttass fogak közé,
csak őt engeddd meg még nekem!

Uram!
Valahogy ide kerültem,
ahol senki sem várt s most sem szeret.
S épp mikor eltaszítanak,
veszik szájukra a Te neved.

Joggal káromolnak, Uram,
hisz számomra jobb helyed van ennél,
s még nem is tudják, hogy engem,
közéjük véletlen ejtettél!

Uram!
Örült öröm lappang a szememben
s szorítja mosolyba a számat.
A lelkelem fejem fölé lebben,
s elúzi vaskos glóriámat.

Egy dobpergés a zenéből horogra akadt,
s rángatózik, mint letaposott árnyék.
Az öröm bennem olyan vad,
mintha ütésre várnék.

Tulajdonképp sötét van még,
mikor kirobban a reggel.
S ha nem így jön az öröm is,
tudd meg, Uram, hogy nem kell.

Uram!
Néhányszor visszatérek hozzád
s a tenyeredbe forgatom magam.
Kihullnak kerek pénzeim
és sok szállingozó szavam.
Nélküled lenni nem tudok már,
abban létezem, hogy sírlak,
és folyton úgy imbolygok benned,
mint tükör, falán ringó kabinnak.
Békét kerestem: belealudtam.
Mozgást kerestem: eltört a lábam.
Szerelmet kértem, azt is megadtad,
csak önmagamat nem találtam.
Kérelmem egyre kevesebb,
és tejként folyik el a hangom.
Talán még visszatérnék hozzád,
ha sikerülne rád akadnom.

Uram!

Egy napra hagyd abba a munkád
s gyere le a Földre,
hadd lássuk, hogy milyen, aki
nem fér sírgödörbe?

Mutatkozz meg egy kicsit,
hogy legalább kitessék:
melegíti testedet
az égi fényesség?

Mely ruha az, amely megóv,
s így magadra öltötted,
míg azt kéred, hogy meztelenül
járjunk körülötted?

Miért, Uram,
hogy több imádság nem lesz?
Olyan közel vagy,
hogy már nem is kellesz.

Uram!

Látod, sokan gyűltünk össze alattad,
s felpáráll hozzád a szavunk:
teremtsél békét már körénk,
ha békétlenek vagyunk mi magunk.

A hangversenyeinkbe mindig beleköhögnek,
és nagy hullámokat vet az ágyunk,
rongyos a dómok taraja,
s az írásjelekre vigyázunk,

és élünk, ahogyan tudunk,
s Hozzád más kívánságunk nincsen,
csak ne valljad be minékünk,
hogy csak Úr vagy és nem Isten.

A POKOL BUGYRAI

Első vers

A holdak lassan inganak. Az ég kint alkonyos sötét.
Száll a fertőtlenítő illata. Tekintete pereg mint sörét.
Kérések villantják maguk. Levél közt kipiroslik a som.
Öregasszonyok hosszan lebontott hajjal. Kórházban vagyok
és hason.

Második vers

Asszonyok

Püffedt fehér meg rózsaszín dagadó öregasszony. Fülei
tárva lengenek, nehogy egy szót szalasszon. Húsz évig
bányában robbantott. Karácsonyi énekeket dűnnyög és
twistelni szokott. Befőttes-üvegben virága van. Gézben
epeköveit mutatja.

Kiszáradt lány. Őszes copfjai soványak mint szalmás teste.
Rengeteg műtétről magyaráz. Egyszer egy fiú a folyónál
megleste. Emlékverseket gyűjt. Szombaton hazamegy. Alig
pihegő anyja vár rá. Nővérét nagyon szereti. A sógora
vájár.

Töppedt dombok közül jött apró Szavéta. Otthon
pelyvapárna legnagyobb kincse. Egy asszony meleg bugyit
adott neki. Egy szárba dugta a lábait. Senkije nincsen.
Paradicsomot még sose evett. Szemében örökzöld szikrák
repesnek. A falujáról mesél, s remegő száján csillogva
ömlenek a versek.

Fiatal nő. Benzinégette. Derékig villog ki a húsa. Hason fekszik nyolc hónapja már. Lepedő az ég felette. Ha fejét mozdítja, kék szeme csupa fájdalom és gyanakvás. Néha sír. Az orvos ordít. Az Isten van – a nővérnek elhiszi – vele.

Lágykontyú barna asszony. Puha ősz lakik benne. Lassan ágytól ágyig járkal. Tekintete és szava sokáig lebeg még utána, mint pitypangból ahogy pihe száll.

Parasztnéni. Szemüvege mögött fényes és kicsi az arca. Fekete pont óriási ingbe rakva. Haja nincs. Bugyolált feje az ágy szélén ing naphosszat szótlantul. Félgett átalvetőjében már három félkeksz lapul.

Harmadik vers

A hőmérő azért él, hogy a pusztító nagy tüzekhez érjen.
Hát meg kell rázni néhanap, hogy észretérjen.

Negyedik vers

Esti fohász

Fülemhorzsoló kutyaugatás, közelben meg fel-felhorkanó a csend. A derengő reggeli fény mint pilledt fényű lámpa elmereng. A parkban lekókadts mesék várják, hogy szedjék össze már. Értem imát nem mondhat akárki.

Ötödik vers

A nővér. Betegségünket naponta magyarázza: a szenvedés az élet bére, a legnemesebb, amit tehetünk. Cikázás ül ki a szemére. A fecskendőt világló arccal hozza s kér, ne

vizeljük össze magunkat, mert ő tudja a pontos idejét. Csak kisszasszonynak szabad szólítanunk. Egy kekszet visszavett, nehogy a disznónak küldjék. Szerinte az boldog, aki holt. Megkérdi: mi kell, s jónéven veszi, ha semmi. Büszke rá, hogy apáca volt.

H a t o d i k v e r s

Elöttem kéklő gyógyszer vár. Két kézzel tartom a fejem. Meggörnyedve, remegve várom, hogy mi lesz velem? Minden lépésem csupa szédület, gyomromban émelygés barangol. Egy vágyba torkoll az erőm: bár mindenkit kihányhatnék magamból!

H e t e d i k v e r s

Reggel. Repdeső öregasszony dalocskája totyog, mint ahogy madárpihék matatnak a havon. Kint az épebbek veszekszenek, s í f. C. zokogását hallgatom.

N y o l c a d i k v e r s

Haladás. – Nézem a rózsát, mit idehordtál. Mámorosan, lényük üvegházi szabadságától könnyedén szívom súlyos levegőjét a teremnek. Száraz melegek kotródna az est hűvösétől, s napi fájdalmak enyhülnek a rózsaszagától. Most nyerem újra vissza fényét kintől bújó gondolatomnak: szeretlek.

K i l e n c e d i k v e r s

Csillog a gőz, ahogy a kint úszó lámpa e sötét partba beleszórja. Sugarak lépkednek keresztül a csenden. Az éji dagály melegébe merülve lebegő kagylók, s furcsa növények

lepnek el engem. Horkanó indák húzogálnak, fáradtsággal a testem telve. Anyámat hívom, s megharapom – mielőtt kiabálna – a nyelvem.

T i z e d i k v e r s

A pokol bugyrai

Az első bugyorban a töröttek vannak, torz végtagok, gondos bicegések. A másodikban a máj-férgesek, epekövek, szondák, kihányt ebédek. A harmadik bugyor a csavart-belűeké, foldott gyomroké, hol nagy örömök a gázok. A negyedik bugyor égettekkkel tele, kiknek teste vér-hús cafat, a kötés alatt kiüt a klorofil, az örökös tüzekben ázó. Az ötödik bugyrot a gennyező lakják, folyadékuk kötéssel itatgatják, s még millió bugyor, egyénekenkénti válfaj, ki idejut, igazi kárhozatot vállal: az etetéseket, az ürítések gondját, ágytálat, kötözést, a felmentést mikor mondják? a fejben köröző s egyre szűkebbre váló gondolatokat, legyeket, látogatókat, élte körül a hálót: a betegségét. Nyomorultságukat ide hordták rakásra. Egy csomó foszlás, öklendező nevetés a hegedő hasakba vezet, s beletrombitál: jaj, nagyon véges az emlékezet!

BÁDOG KRISZTUS

*Emeric Mercier:
Hét Jézus-fej.*

Bevezetés

Hogy zöld vagyok,
nem kell szó szerint venni,
csak a fájdalom
penészként ütött ki rajtam.
A turistáknak azt mondom,
hogy a szegek
csak csiklintják a talpam.

Igaz, lemondó az arcom,
mert a fény, ha rossz vagyok,
leint még,
de hullni kezd az eső,
ha beleporlok a szélbe,
hogy egy kis vizet innék.

Nyög alattam a gerenda,
egymást támogatják
a véres kavicsszemcsék.
Aki magasba ér, mondja el,
hogy nekem még
júdáspénzen utazik a szerencsém.

I

Ez nem én vagyok,
a vérem nem száradhat
pont rajtam,
belőlem csak fekete nyugalom
ömölhetett a földre,
látott szájakba bújt,
hogy mit se halljak.

II

Itt lenni,
ez már a magasság!
Lábam alá vörös tócsa terül.
E vérszemmel
bámulok a száraz partba,
tüskével
vért karcolok a Napra,
szeretném őt,
csak hagyna már egyedül.

III

Szépen lenézek
mosolytalan arccal,
fejem alázatosan kalász.
Növekedtem sokáig,

hogy ilyen magasra jussak,
hogy kenyér legyek.
A testem barmok alatt lesz alom.

De belém száradt a szerelem.
Szememből pereg az unalom.

IV

Már látom,
jaj, látom
hangtalanságom,
jaj, szörnyű ez a kiáltás,
mely puhán lebeg hajban,
szakállban,
csak kiáltani kéne
akarom!
Ó, Áruló, Te,
kőszínű dárdás,
mézszínű hárfás!
Kihörgöm,
kiszakítom:
elárultatnám magam
még egyszer!

V

Mit néztek rám, ti,
kik vagytok a feszülés,

vagytok halántékomon a rozsda!
Ne sajnáltassátok magatok
bámész vigyorok,
fából készült térdekre rogyva,
mert ropog alattatok a földkéreg,
lángokban áll fejeteken a haj,
mindig itt vagytok:
ma, tegnap, tavaly,
de én soha semmit se kérek.

VI

Süllyedek,
csak a fülem dereng még,
szakállamon felkúszik
a halál.
Kifordítja szemem,
s a számba ül,
hogyan eluttoghassa:
nem gondolta, hogy
itt talál.

VII

Kiütöztem foltként
a világ testén,
nem tudható, hogy
csóknak vagy korbácsnak
 vagyok-e nyoma,
de kihülök lassan,
s a világ
összeszorított számat
tüzes vassal
rajzolta fel magára